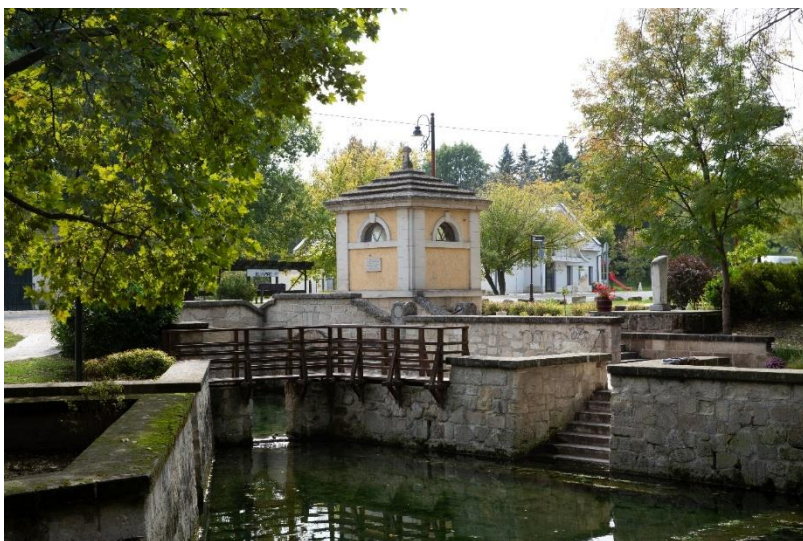


„Magyar-kút és a Nepomuki Szent János szobor”

(Etyek Települési Értéktár Bizottság 3/2022. (II.1.) ETÉB határozatával értéktárba vette)

Magyar-kútnak nevezett forrás évezredek óta bőségesen ellátott embert és állatot kiváló minőségű vízzel. Egészen a vezetékes vízhalózati kiépítéséig olyan meghatározó pontja volt a településnek, ahol kicsik és nagyok naponta megfordultak, ittak, vizet mertek, jószágot itattak, fürödtek, ruhát vagy éppen hordót mostak és - nem utolsósorban - egymással találkoztak. Mindezekre emlékezve csodálhatjuk ma is a dolomitos víztartó rétegekből kb. 700 l/perc vízhozammal felszínre törő, megjelenésében kristálytisza vizet.



Az, hogy Etyek ivóvíz-ellátást kapott, természetesen örömdolog volt, de ezért kemény árat kellett fizetni az etyekieknek. Higiéniai okok miatt - így mondták akkor - be kellett temetni mindhárom medencét. Több mint 30 év után az 1990-es években került sor a kút és környéke helyreállítására.

Visszakerült ide a Nepomuki Szent János-szobor, itt állították fel továbbá a Kitelepítési emlékművet is. Az egykori finom forrásvíz ismét iható, szabadon és büszkén folyik, éppen úgy, mint évezredekkel ezelőtt, és táplálja a Nádas tavat.

A Magyar-kút településünk jelképe, az Etyek Települési Értéktár logója is ezt tükrözi.



A Nepomuki Szent János-szobor a település fő útvonala mellett a Magyar-kút terén áll a mintegy 170 cm magas talapzaton az ugyanilyen magas szobor. A barokk talapzat és figura anyaga mészkő. A talapzat homloktükrében olvashatatlanul erodált feliratot találunk. A 2001-ben felújított, és mai helyére állított szent csillagokkal díszített glóriája aranyozott. A felújítást Rákos Péter végezte.

Közép-Európában sok hídon, út mellett látható a többnyire barokk kiképzésű szobor, amely egy papot ábrázol, mutatóujját ajkára téve, mintegy csendre intve magát és másokat. Ő Nepomuki Szent János, a hídon, úton, vízen járók védőszentje, a gyónási titok vértanúja, Közép-Európa egyik legismertebb szentje.



A legenda szerint Wolfflin János Dél-Csehországban, a kicsiny Pomuk (ma Napomuk) helységben született. Mint egyházi méltóságot és jelentős szónokot egész Prága ismerte és szerette. IV. Vencel király felesége őt választotta gyóntatójává. A király meg akarta tudni, mit gyónt a felesége, de mivel János nem volt hajlandó megmondani,

megkínóztatta, és a Moldva folyóba dobatta. Állítólag egy csodás fényjelenség jelezte a királynénak, hol keressék a holttestet. Egy másik változat szerint a Moldva leapadt annyira, hogy megtalálhassák. A prágai Szent Vid-székesegyházban temették el.

Hidrológiai és ex lege védett természeti érték, egyedülálló forrásfoglalással. Ilyen műemléki értékű, egyedülálló karakterű építészeti környezettel kevés forrás rendelkezik Magyarországon.

